

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 310 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Dragoste și abandon

Christina Dodd

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Diana Calangea

Corector: Cristiana Miu

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DODD, CHRISTINA

Dragoste și abandon / Christina Dodd

trad. din limba engleză: Ana Dragomirescu –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9538-3

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111

CHRISTINA DODD

Dragoste și abandon

Traducere din limba engleză

Ana Dragomirescu

LITERA

București

Capitolul 1

Anglia, 1840

Lady Charlotte Dalrumple, domnișoara Pamela
Lockhart și domnișoara Hannah Setterington
~~s-au săturată până în gât ca strădaniile lor~~
~~încununare de succes să fie răsplătite prin~~
~~concediere~~

vă invită să vizitați

Distinsa Academie de Guvernante

născută din hotărârea lor de a prelua controlul
asupra propriilor vieți;

oferindu-vă cele mai bune servicii în materie
de guvernante, însoțitoare și instructoare pentru
a îndeplini toate cerințele dumneavoastră.

La dispoziția înaltei societăți de la

1 martie 1840 ~~de ieri~~.

Anglia, 1839

Adorna, vicontesa Ruskin, privi literele ornate de pe cartea de vizită pe care o ținea între degetele înmănușate, apoi ridică ochii înspre casa înaltă din piatră de var. În lumina razelor umbrite de nori pe care soarele de martie le arunca asupra Londrei, locuința părea una respectabilă, chiar dacă puțin cam dărăpănată. Deși cartierul fusese la modă cu treizeci de ani în urmă, pe când Adorna era tânără, multe dintre cele mai bune familii ale Angliei locuiau în continuare pe acea stradă. Informația asta îi dădea speranță.

Vărând cartea de vizită în portmoneu, femeia urcă treptele și sună. Ușa se deschise numaidecât. În prag stătea un majordom, unul adevărat, de modă veche, cu perucă pudrată și pantaloni până la genunchi. Acesta o măsură dintr-o singură privire pătrunzătoare. Evaluarea lui conduse la o plecăciune atât de slugarnică, încât îi pârâi corsetul, apoi, cu un accent aproape mai nobil decât cel al tinerei regine Victoria, bărbatul spuse:

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

– Sunt vicontesa Ruskin.

Judecând după expresia de pe chipul lui, își dădu seama că îi recunoscuse numele, deși nu știa dacă asta se datora averii, relațiilor sau notorietății ei. Nici nu-i păsa. Adorna se obișnuise de mult cu rolul de cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Făcând un pas înapoi pentru a-i permite să intre, majordomul adăugă:

– Lady Ruskin, noi, cei de la Distinsa Academie de Guvernante a domnișoarei Setterington, suntem onorați.

Pășind înăuntru, ea îi zâmbi cu aceeași admirație pe care o arăta oricărui bărbat, indiferent de rangul ori de vârsta lui.

– Iar dumneata ești?

O roșeață întunecată porni de sub cravata lui, colorându-i obraji și fruntea, însă ținuta nu i se schimbă.

– Eu sunt Cusheon, milady.

– Cusheon. Ce nume *adorabil*.

Buzele zbârcite ale bătrânului majordom se curbară foarte puțin.

– Vă mulțumesc, milady.

– Iată și zâmbetul. Știam eu că poți zâmbi.

Adornei îi plăcea să scoată un zâmbet până și de la cea mai mare acritură.

– Cusheon, am venit să discut cu proprietarele acestei instituții.

El pocni din degete, iar un fecior de casă cu părul cârlionțat alergă să primească pălăria și haina doamnei. Adorna șterse cu degetul mare o urmă de murdărie de pe bărbia băiatului.

– Semeni foarte mult cu fiul meu pe când avea vârsta ta, spuse ea. Până și dărele de făină sunt la fel.

– Îl ajutam pe bucătar la copt, zise flăcăul.

– Și Wynter obișnuia să facă asta, răspunse ea, apoi, fără prea mare tragere de inimă, îi îngădui tânărului să plece.

În viața ei avuseseră loc atât de multe schimbări în ultima vreme. Schimbările erau bune, desigur. Bineînțeles că erau bune.

– În momentul de față domnișoara Hannah Setterington este într-o întâlnire cu o contesă, zise Cusheon, dar, dacă îmi permiteți, mă duc să văd dacă și-au încheiat discuțiile.

– Mulțumesc. Ar fi cât se poate de bine-venit.

În vreme ce majordomul străbătea demn foaierea, ea începu să studieze interiorul. Deși mesele erau demodate, totul scilicet de curățenie și mirosea a ceară de albine. Impresionant. Foarte bine întreținut. Își permise luxul unei infime relaxări.

Majordomul bătu la o ușă dublă masivă și, auzind răspunsul din interior, intră. Reveni aproape imediat.

– Domnișoara Hannah Setterington și contesa și-au încheiat discuțiile. Dacă milady dorește să mă urmeze?

În vreme ce se apropiau de birou, o bătrână cocoșată, bine infolită pentru a se apăra de frigul lunii martie, păși în foaier la brațul unei tinere înalte. Cu o voce ascuțită, contesa spuse:

– Domnișoară Setterington, sunt încântată de însoțitoarea pe care mi-ai găsit-o. Te asigur de patronajul meu neîntrerupt.

Aceasta era domnișoara Setterington? Speriată, Adorna o cercetă pe tânăra îmbrăcată în haine de finet negru. Nu se așteptase ca proprietara să aibă o vârstă atât de fragedă, însă comportamentul ei degajat îi dovedea experiența în relațiile cu cei artăgoși și capricioși. Într-adevăr, domnișoara Setterington bătu ușor peste degetele înmănușate care o țineau de braț și o lăsă pe contesă în seama lui Cusheon.

– Vă mulțumesc, milady. Suntem mereu nerăbdătoare să fim de ajutor.

Cu un zâmbet și o reverență, se întoarse către Adorna.

– Suntem nerăbdătoare să vă fim de folos și dumneavoastră, milady. Dacă doriți să mă urmați în birou...

Vicontesa o urmări cu privirea pe bătrâna care șchiopătă pe lângă ea, apoi păși pe urmele domnișoarei Settrington într-o bibliotecă bine pusă la punct. Focul ardea în șemineu, covoarele de Aubusson erau curate, chiar dacă păreau tare uzate, iar rafturile erau pline cu cărți îmbrăcate în coperte din piele unse cu ulei.

– Credeam că îmi sunt cunoscuți toți nobilii din Anglia, spuse Adorna, dar pe acea contesă nu mi-o amintesc.

– Lady Temperly călătorește mult peste hotare, răspunse domnișoara Settrington. De aceea i-a fost greu să-și găsească o însoțitoare. Mulți tineri din ziua de azi vor să stea doar în Anglia.

– Lady Temperly.

Numele îi era familiar.

– Nu, nu cred că am avut vreodată plăcerea s-o întâlnesc.

Deși Adornei i se părea că auzise de curând niște bârfe pe seama ei. Dar n-avea timp să-și bată capul cu bătrâna Lady Temperly. Era prea îngrijorată din cauza propriului zbucium sufletesc.

Domnișoara Settrington îi oferă un scaun așezat în fața unei delicate mese de scris din lemn de nuc, iar vicontesa se așeză comod. Biroul era de modă veche, frumos lucrat și bine întreținut, cu o sticlă pentru cerneală, un cuțitaș și un teanc de pene ascuțite așa cum se cuvine. În vreme ce domnișoara Settrington ocolea masa către scaunul ei, Adorna își lăsă capul într-o parte pentru a citi însemnările. „Marchiza Winokur“, era notat undeva. „Baroneasa Rand“, scria în altă parte. O liniștea să afle că nu era prima care apelează la Distinsa Academie de Guvernante.

– Desigur, mă bazez pe discreția dumneavoastră, domnișoară Settrington.

Tânăra se așeză pe un scaun delicat și întinse mâna către un dosar gol.

– Bineînțeles, milady.

– Am nevoie de o guvernantă.

Când domnișoara Settrington dădu să vorbească, Adorna ridică mâna.

– Nu orice guvernantă. Mă aflu într-o situație destul de neobișnuită, iar femeia pe care aș angaja-o trebuie să aibă o puternică ținută morală și o hotărâre de neclintit.

– Aceea ar fi Lady Charlotte Dalrumple, replică pe loc domnișoara Settrington.

Adorna se uită lung la ea, întrebându-se dacă era netoată.

– Vă îndoiiți de mine, milady, din pricina răspunsului meu aparent nechibzuit, continuă tânăra, dar dacă ar fi să folosesc două expresii pentru a o descrie pe Lady Charlotte Dalrumple, ar fi exact acelea pe care le-ați ales dumneavoastră. Bănuiesc că ați auzit despre ea prin intermediul succesului elevilor săi. În cei nouă ani pe care i-a petrecut ca guvernantă, s-a ocupat de șase elevi incorigibili și i-a pregătit pentru debut. Cu siguranță ați auzit că tânărul Lord Marchant nu-și dorea decât o viață desfrânată și se împotriva necesității de a-și face plecaciunea în fața reginei?

– O, da! Într-adevăr, Adorna auzise povestea și, pentru prima dată în ultimele două săptămâni, speranța i se înfiripă în suflet. Aceea a fost Lady Charlotte Dalrumple? Miss Priss¹ cred că îi spunea el guvernantei lui.

– Și celelalte referințe ale ei sunt impecabile. Înmuind o pană în cerneală, domnișoara Settrington caligrafie cu atenție pe un dosar *Vicontesa Ruskin*. Domnișoara Adler i-a fost elevă, la fel și Lady Cromble.

Firava speranță a Adornei se stinse.

– Lady Charlotte șlefuieste tinere domnișoare și tineri gentlemen pentru debuturile lor. Eu... adică... cei pe care îmi doresc să-i educ nu sunt adolescenți.

– Ea nu mai dorește să se limiteze la pregătirea adolescenților.

– De ce?

– E sus. O s-o chemăm la un interviu și o puteți întreba chiar dumneavoastră.

Domnișoara Settrington luă clopoțelul de pe masă și sună. Cusheon își făcu apariția îndată, iar ea îi ceru s-o aducă atât pe Lady Charlotte Dalrumple, cât și ceaiul.

După ce majordomul dispăru, Adorna zâmbi cu mult farmec și cu o curiozitate prost ascunsă.

¹ Joc de cuvinte. În lb. engleză, adjectivul *prissy* se traduce prin „pedant“ (n.red.)

— Cât mai zăbovim, domnișoară Setterington, mi-ați putea povesti cum ați înființat Distinsa Academie de Guvernante.

Vicontesa observă cum tânăra își maschează cu eleganță expresia — să fi fost cumva alarmată? — ridicându-se în picioare.

— Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, dar ne-am putea așeza mai confortabil câtă vreme așteptăm să ne fie servit ceaiul.

În vreme ce Adorna își alegea un scaun lângă șemineu, domnișoara Setterington potrivea o măsuță între ele.

— E mai agreabil așa, declară ea, apoi se așează în fața vicontesei. Noi o numim Școala Guvernantelor.

Își încrucișă mâinile în poală și zâmbi cu atâta satisfacție, încât Adorna se gândi că trebuie să-i fi interpretat greșit tulburarea de mai devreme.

— Este un demers pe care l-am inițiat împreună cu Lady Charlotte Dalrumple și cu domnișoara Pamela Lockhart.

Adorna arătă înspre biroul cu dosare.

— Aveți mulți clienți pentru o afacere atât de nouă.

— Da, toate la un loc am adunat ani de experiență.

Adorna clipi. Domnișoara Setterington nu răspunsese cu adevărat comentariului ei. Totuși, tânăra trecu mai departe:

— Punem la dispoziție guvernante, însoțitoare pentru vârstnici și instructoare de dans, pian și broderie. Pe măsură ce ne vom extinde, ne vom pregăti noi înșine profesorii. În curând, când lumea bună va avea o problemă, se va gândi instinctiv la Școala Guvernantelor.

Ideea părea atât de nouă și totuși atât de logică, încât Adorna se minuna că nimeni nu se mai gândise la asta până acum.

— O asemenea afacere pare dificilă pentru trei femei. Nu v-ați gândit să apelați la un bărbat pentru a vă da o mână de ajutor?

Zâmbetul domnișoarei Setterington pâlă.

— Toate suntem necăsătorite și știți cum bârfesc oamenii.

Adorna fusese toată viața ținta bârfelor.

— Într-adevăr, știu.

— Mă tem că o asemenea influență masculină ar fi interpretată incorect, continuă domnișoara Setterington. Nu, vom reuși pe cont propriu.

— Îmi amintiți foarte mult de mătușa mea Jane. E o artistă celebră și nu îngăduie clevetirile oamenilor înguști la minte.

Tânăra își netezi fusta.

— În cazul ăsta poate că ne facem griji degeaba.

— O, nu! Demersul dumneavoastră deja a fost interpretat greșit. Prietenele mele au spus numeroase lucruri lipsite de bunăvoință când am primit cartea dumneavoastră de vizită.

Domnișoara Setterington își îndreptă ochii căprui către Adorna.

— Lipsite de bunăvoință?

Vicontesa își atinse bărbia în timp ce încerca să-și amintească.

— De neconceput, incredibil, absurd, spuneau ele. Își scoase mânușile în așteptarea ceaiului. Dar prietenele mele s-au transformat într-o grămadă de fricoase.

Ochii domnișoarei Setterington străluceau.

— Chiar așa?

— Auzindu-le cum vorbesc acum, nici nu ți-ar veni să crezi că, pe vremuri, și-au udat rochiile și au dansat vals o noapte întreagă. Adorna zâmbi în timp ce își amintea de serile scandaloase ale debutului lor în societate. Drept să vă spun, dacă n-aș fi fost atât de disperată, aș fi procedat așa cum se cuvine și aș fi căutat recomandări pentru o guvernantă în rândul prietenelor mele.

— Mă bucur că n-ați făcut-o, spuse domnișoara Setterington.

Și Adorna se bucura. Nu-și făcea iluzii că cineva, oricât de bun prieten i-ar fi fost, ar fi putut păstra secretul asupra delicatei situații în care se afla.

Domnișoara Setterington o smulse din gândurile ei.

— Iată și ceaiul, adus de Lady Charlotte însăși.

Lady Charlotte Dalrumple. Vicontesei abia dacă îi venea să creadă în timp ce o observa pe tânăra cum intră în cameră aducând o tavă grea din argint.

Domnișoara Setterington i-o prezentase pe Lady Charlotte ca având o puternică ținută morală și o hotărâre de neclintit.

Nu părea îndeajuns de robustă încât să aibă vreuna din cele două virtuți. Și ea era la o vârstă fragedă, cu siguranță nu depășise douăzeci și doi de ani, gingașă, cu pieptul voluptuos și o talie

pe care un bărbat ar fi putut-o cuprinde între degete. Chipul nu-i putea fi descris decât ca unul dulce, cu buze prea generoase pentru altceva în afara sărutărilor. Părul ei avea o uluitoare nuanță de arămiu ce reflecta sclipirea focului între șuvițe, însă fusese despărțit de o cărare pe mijloc și îndepărtat din preajma feței pentru a fi strâns într-o plasă din ață neagră care îi subjugă cu totul strălucirea. Însă oricât s-ar fi străduit Lady Charlotte să-și reprime sclipirea naturală a pielii, acea gropiță din bărbie îi zădărnicea orice încercare de a părea severă.

Abia după ce tânăra puse pe masă tava plină cu prăjiturile și feluriți biscuiți și își întoarse ochii verzi și reci către Adorna, vicontesa își dădu seama de ce îi fusese recomandată de către domnișoara Settrington.

Lady Charlotte era rece, neatinsă de afecțiunea ori de nevoia umană, și avea să-și facă datoria fără să se lase înduplecată de apelurile la milă sau de cererile de explicații arogante.

Da. Ar putea fi potrivită.

– Lady Ruskin, e o plăcere să vă cunosc.

Vocea joasă îi era perfect modulată, iar reverența ei, remarcă Adorna, era ilustrarea precisă a ceea ce ar trebui să fie o reverență. Tânăra rămase dreaptă, așteptând permisiunea vicontesei să se așeze și, în vreme ce îi cerceta silueta țeapănă, Adorna își descoperi latura capricioasă care tânjea s-o lase pe Lady Charlotte să stea în picioare la nesfârșit.

Nu făcu asta, ci întinse palma, așteptând să atingă pielea guvernantei și să vadă dacă frigiditatea îi ieșea prin pori. Strângerea de mână îi fu fermă și caldă, iar când Adorna o reținu mai mult, atingerea prelungită nu o tulbură.

Puține lucruri o tulburau, bănuî vicontesa.

– Luați loc, Lady Charlotte. Să bem un ceai.

Tânăra se așeză, dar cu atâta rigiditate încât Adorna ar fi putut să jure că spinarea ei nu atinsese vreodată spătarul unui scaun. În vreme ce domnișoara Settrington turna în cești, vicontesa începu:

– Domnișoara Settrington mi-a spus că aveți o experiență de nouă ani, și totuși păreți prea tânără ca să fi lucrat atât de multă vreme.

– Mi-am început cariera la șaptesprezece ani. Domnișoara Settrington are la dosar referințele mele pe care le puteți cerceta.

Așadar Lady Charlotte avea douăzeci și șase de ani. Mai matură decât părea, tânără și frumoasă, dar puternică și hotărâtă. Da, da, chiar putea fi potrivită. Adorna continuă:

– Mi s-a spus că dumneavoastră sunteți faimoasa Miss Priss, cea care a pregătit debutante pentru intrarea în societate. Prin urmare, mă întreb dacă ați fi dispusă să vă ocupați de nepoții mei. Robbie are zece ani, iar Leila opt. Dacă preferați să lucrați cu adolescenți...

– Zece și opt ani. Robbie și Leila. Ce nume frumoase! Lady Charlotte zâmbi și, pentru prima dată, Adorna observă o îmblânzire a trăsăturilor. Apoi răceala se instalează din nou pe chipul tinerei. Să vă răspund la întrebare, milady: mă obosește felul haotic în care trăiesc. Eu sunt o femeie organizată, disciplinată. Și vreau să duc o viață organizată, disciplinată. De ce trebuie să merg din loc în loc, să-i învăț pe tineri și pe tinere tainele dansului, bunele maniere la masă, arta flirtului și pianul, doar pentru ca succesele răsunătoare să-mi fie răsplătite prin concediere odată ce nu le mai sunt de trebuință? Nu spun că nepoții dumneavoastră nu vor dobândi aceste abilități, milady, ci numai că voi începe să lucrez cu ei mai devreme și voi avea ocazia de a-i învăța și alte lucruri. Cititul, geografia, limbile străine... însă băiatul va avea un institutor.

– Nu încă.

Adorna primi ceaiul și își mărturisi cea mai mică dintre probleme.

– Nepoții mei și-au petrecut întreaga viață peste hotare.

– Peste hotare? ridică Lady Charlotte din sprâncene.

Vicontesa nu luă în seamă delicata întrebare cu privire la locul precis.

– Mă tem că sunt... sălbatici.

Domnișoara Settrington păru speriată de o asemenea afirmație nedemnă de o bunică, însă Lady Charlotte spuse:

– Sigur că așa sunt. Lipsa unei influențe englezești stabilizatoare trebuie să fi lucrat împotriva lor. Bănuiesc că băiatul, fiind mai mare, e cel mai rău.

– De fapt, nu. Leila e...

Adorna se gândi la copila sălbatică și nu-și găsi cuvintele. Lady Charlotte dădu din cap în semn de aprobare.

– În lumea bună, cerințele la adresa unei fete sunt mult mai numeroase, în vreme ce libertățile sunt mult restrânse. Probabil e o rebelă.

Înțelegerea tinerei o uimi pe Adorna, iar femeia începu să înțeleagă de ce Lady Charlotte reușise să îmblânzească și să educe atâția tineri sfidători.

– Rebelă. Da. Și furioasă, cred, pentru că și-a părăsit căminul.

– Există ceva ce îi plăcea să facă acolo și ce ar putea face și aici, astfel încât să o ajute să se adapteze?

– Călărea, din câte se pare foarte bine, dar nu pe-o parte și nu ne lasă s-o așezăm în șa fără să se crăcăneze. Zice că e o poziție caraghioasă.

Charlotte își mușcă buza.

– Dar băiatul? Lui ce îi place să facă?

– Îi place să arunce cuțite. Adorna își aranjă fusta. În tapetul meu importat din Franța.

– De ce? Întrebă domnișoara Settrington cu un aer cuviincios de consternat.

– Pentru că trandafirii ornamentali reprezintă o țintă potrivită.

Spre marele merit al lui Charlotte, aceasta nu arată nici o tresărire de amuzament.

– Deci e priceput în a mânui cuțite.

– E extraordinar, zise Adorna cu un aer sumbru. Ca guvernanta a lor, Lady Charlotte, veți avea drept sarcină să le explicați copiilor obiceiurile noastre, să-i ajutați să se adapteze, să-i învățați bunele maniere și, după cum ați spus, cititul și geografia și... Adorna trase aer în piept... totul trebuie făcut repede.

Lady Charlotte luă o gură de ceai, ținând degetul mic ridicat într-un unghi perfect.

– Cât de repede?

– La sfârșitul sezonului voi găzdui o recepție pentru familia regală sereminiană în timpul vizitei oficiale în Anglia, iar copiii cuplului regal vor lua parte la eveniment. Așadar și nepoții mei trebuie să participe.

Ceașca domnișoarei Settrington scoase un clinchet când aceasta o lăsă pe farfuriuță.

– Asta înseamnă peste trei luni.

– Așa e.

Lady Charlotte își așeză și ea ceașca, dar fără clinchet.

– Permiteți-mi să văd dacă am înțeles, Lady Ruskin. Dacă în răstimp de trei luni vă învăț nepoții să se comporte ca niște englezi civilizați, planul dumneavoastră este să mă păstrați ca guvernantă a lor până la debutul Leilei.

– Corect.

– Asta înseamnă zece ani.

– Așa este, dar aceste trei luni vă vor pune, fără îndoială, răbdarea la încercare.

Pe buzele tinerei apărură un foarte vag surâs condescendent.

– Cu tot respectul, Lady Ruskin, cred că sunt capabilă să mă ocup de doi copii mici.

Adorna știa că ar fi trebuit să-i spună și restul. Ar fi trebuit. Dar Lady Charlotte oricum urma să afle foarte curând, iar vicontesa avea prea multă nevoie de ea și, în plus, zâmbetul trufaș al guvernantei îi stârnise pofta de a i-l șterge de pe chip. Dar Adorna știa cum să-și împace conștiința încărcată și o făcu oferind un salariu uriaș.

În privința asta, domnișoara Settrington își dovedi calitățile cerând o taxă de intermediere care îi tăie răsufarea.

– Asta îmi garantează o discreție totală din partea dumneavoastră? Întrebă ea.

– Asta vă garantează totul.

Vicontesa se ridică în picioare, iar cele două femei îi urmară exemplul.